

Sygn. akt. IC 470/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2014 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia- Krzyków Wydział I Cywilny

w składzie

Przewodniczący SSR Iwona Popiołek - Sikora

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2014 r. we Wrocławiu

sprawy z powództwa W. B.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki W. B. kwotę 8 841 zł (osiem tysięcy osiemset czterdzieści jeden złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 5 sierpnia 2007 r.;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od strony pozwanej, jako przegrywającego sprawę w 57% na rzecz powódki, koszty procesu na podstawie art. 100kpc, pozostawiając, na podstawie art. 108 § 1 kpc, szczegółowe ich rozliczenie referendarzowi sądowemu.

UZASADNIENIE

Powódka W. B., w ostatecznie sprecyzowanym stanowisku, wniosła o zasądzenie od strony pozwanej (...) S.A. w W. kwoty 15.606,14 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2007 r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż była właścicielką pojazdu marki M. (...), w który w dniu 2 lipca 2007 r. we W. uderzył samochód marki O. (...). Sprawca wypadku posiadał ważne ubezpieczenie komunikacyjne OC u strony pozwanej. W trakcie prowadzonego postępowania likwidacyjnego strona pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania uzasadniając, że wskazany przez sprawcę przebieg zdarzenia oraz zgłaszane w toku likwidacji uszkodzenia pojazdu nie mogły powstać w okolicznościach podanych w zgłoszeniu szkody. Odmowa wypłaty odszkodowania jest w ocenie powódki bezzasadna. W oparciu o opinię techniczną sporządzoną przez niezależnego rzeczoznawcę w systemie (...), powódka ustaliła wysokość poniesionej szkody na kwotę 52.048,65 zł. Powódka poinformowała również, iż wyrokiem zaocznym tut. Sądu z dnia 16 marca 2011 r. (sygn. akt I C 654/10) część należnej od strony pozwanej kwoty została jej zasądzona, tj. 5.000 zł. Pomimo prób ugodowego załatwienia sporu, nie doszło między stronami do zawarcia ugody.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Uzasadniając swoje stanowisko podniosła, że podtrzymuje swoje stanowisko co do niemożności, z punktu widzenia wiedzy technicznej, powstania zgłoszonych uszkodzeń w okolicznościach wskazanych przez powódkę w pozwie oraz przez świadków A. B. i G. S. w toku likwidacji szkody. W ocenie strony pozwanej brak jest przesłanek do przyjęcia, że w dniu 2 lipca 2007 r. doszło do jakiegokolwiek przypadkowego zdarzenia komunikacyjnego, w którym brał udział pojazd należący do powódki. Nawet hipotetyczne przyjęcie, iż do doszło do wypadku, nie wpływa na to, iż zgłoszone w toku likwidacji szkody powstały wcześniej i bez związku z tym zdarzeniem.

W piśmie z dnia 22 sierpnia 2011 r. powódka stwierdziła, że strona pozwana nie kwestionowała wyroku zaocznego tut. Sądu z dnia 16 marca 2011 r. i wypłaciła zasądzone nim odszkodowanie. Kwestionowanie przez stronę pozwaną zasadności roszczenia w niniejszym postępowaniu jest więc niezrozumiałe.

W piśmie z dnia 20 września 2011 r. strona pozwana podniosła, że brak zaskarżenia wyroku zaocznego wynikał wyłącznie z przyczyn organizacyjnych leżących po stronie pozwanej, nie zaś ze zmianą jej stanowiska bądź uznaniem roszczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 lipca 2007 r. na rondzie w B. syn powódki A. B. jadąc prawym pasem samochodem marki M. (...) o nr rej. (...), będący własnością powódki, został uderzony z lewej strony przez skręcający w prawo z lewego pasa samochód marki O. (...) o nr rej. (...), którego kierowcą był G. S..

Dowód:

- oświadczenie, k. 10
- potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody, k. 11
- protokół powypadkowy, k. 12
- pismo z dnia 14 sierpnia 2007 r., k. 18
- pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej W. O. wraz z pisemną i ustną opinią uzupełniającą, k. 124-141, 204-206, 229-231 i 233
- dokumentacja fotograficzna, k. 29-34 akt szkody 2007/014346/W18/WR00
- zeznania świadka G. S., k. 82-84
- zeznania świadka A. B., k. 84-87

G. S. w czasie kolizji był ubezpieczony u strony pozwanej (...) S.A. w W. od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

- bezsporne

W wyniku kolizji z dnia 2 lipca 2007 r. w pojeździe powódki uszkodzeniu uległy następujące części: wykładzina zderzaka przedniego, wzmocnienie lewe zderzaka przedniego, reflektor lewy, błotnik przedni lewy, nadkole plastikowe lewe przednie część przednia, okular reflektora lewy część górna, maska silnika-lakierowanie, reflektor przeciwmgielny lewy, listwa ochronna zderzaka lewa, kierownica powietrza chłodnicy, opona koła lewego przedniego i tarcza koła lewego przedniego.

Całkowita wysokość szkody powstałej w wyniku wypadku w pojeździe powódki wynosi 13.841 zł.

Dowód:

- pisemna opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej W. O. wraz z pisemną i ustną opinią uzupełniającą, k. 124-141, 204-206, 229-231 i 233

Powódka w dniu 5 lipca 2007 r. zgłosiła szkodę stronie pozwanej. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego strona pozwana w piśmie z dnia 30 sierpnia 2007 r. odmówiła powódce przyjęcia odpowiedzialności i wypłaty

odszkodowania stwierdzając, iż zgłaszane w toku likwidacji szkody wewnętrzne uszkodzenia pojazdu nie mogły powstać w okolicznościach podanych w zgłoszeniu szkody.

Dowód:

- potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia szkody, k. 11
- pismo z dnia 30 sierpnia 2007 r., k. 19
- akt szkody 2007/014346/W18/WR00

Na zlecenie powódki rzeczoznawca samochodowy M. M. sporządził w dniu 9 października 2009 r. kalkulację naprawy w systemie (...), w którym określił koszt naprawy uszkodzonego pojazdu na kwotę 52.049 zł.

Dowód:

- opinia nr (...), k. 20-25

Pismem z dnia 23 lutego 2010 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 52.048,65 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2007 r. w terminie 14 dni od dnia sporządzenia wezwania.

Dowód:

- pismo z dnia 23 lutego 2010 r., k. 26-28

Wyrokiem zaocznym z dnia 16 marca 2011 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu zasądził od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 5.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 2 sierpnia 2007 r. do dnia zapłaty tytułem częściowego odszkodowania za szkodę powstałą w samochodzie powódki marki M. (...) w dniu 2 lipca 2007 r.

Strona pozwana nie wniosła sprzeciwu od wskazanego wyroku i wypłaciła powódce zasądzoną kwotę.

Dowód:

- akta o sygn. I C 654/10 Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Krzyków we Wrocławiu
- zeznania świadka A. B., k. 84-87

W dniu 26 września 2006 r. A. B. zgłosił Towarzystwu (...) S.A. w P. szkodę w pojeździe marki M. (...) o nr rej. (...), którego właścicielem był K. D., wskazując jako sprawcę G. S.. W wyniku postępowania likwidacyjnego przyznano poszkodowanemu łączną kwotę 6.544,58 zł.

Dowód:

- kserokopia akt szkody nr 100- (...), k. 173-193

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się na przedłożonych przez strony dokumentach, a w szczególności oświadczeniu z dnia 2 lipca 2007 r. oraz aktach szkody nr 2007/014346/W18/WR00, których prawdziwość nie była kwestionowana. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął również zeznania świadków G. S. i A. B. w zakresie, w jakim wskazywali na miejsce, czas oraz okoliczności powstania przedmiotowego wypadku, gdyż znajdowały potwierdzenie w sporządzonej przez biegłego sądowego W. O. opinii oraz dokumentacji fotograficznej w aktach szkody. Sąd nie dał natomiast wiary zeznaniom wskazanych świadków w części, w której wskazywali oni, iż nie znali się przed zajściem wypadku z dnia 2 lipca 2007 r. Z przedłożonych przez stronę pozwaną kserokopii akt szkody nr 100- (...) wyraźnie wynika bowiem, że świadkowie w 2006 r. brali udział we wzajemnej kolizji. Za niewiele wnoszące do sprawy Sąd uznał zeznania świadka S. P., ponieważ opierały się one w znacznej mierze na własnych spekulacjach świadka i nie miały stanowczego charakteru. Sporządzoną w rozpatrywanej sprawie opinię biegłego W. O. Sąd uznał

za rzetelną, stanowczą, konsekwentną, logiczną oraz profesjonalną. Biegły w sposób szczegółowy i zrozumiały określili podstawy sporządzenia opinii, a wyciągnięte wnioski należycie umotywował. Ewentualne wątpliwości i zarzuty zostały natomiast wyjaśnione w pisemnej i ustnej opinii uzupełniającej. W ocenie Sądu omawiana opinia mogła zatem stanowić podstawę do oceny możliwości powstania szkody w pojeździe powódki na skutek zdarzenia z dnia 2 lipca 2007 r. oraz jej zakresu.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Bezspornym w niniejszej sprawie był fakt, iż G. S. w dniu 2 lipca 2007 r. był ubezpieczony u strony pozwanej (...) S.A. w W. od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Kwestią sporną była natomiast okoliczność zaistnienia przedmiotowego wypadku, a także zakres możliwych do powstania szkód w pojeździe powódki w przypadku uznania, iż do wypadku doszło. W ocenie strony pozwanej zgłaszane w toku likwidacji szkody wewnętrzne uszkodzenia pojazdu nie mogły powstać w okolicznościach podanych w zgłoszeniu szkody, w związku z czym wątpliwym jest aby doszło do wypadku, na który wskazuje powódka. Kierujący pojazdem powódki oraz sprawca szkody są ponadto znajomymi, którzy uczestniczyli w przeszłości w podobnym wypadku, co podważa wiarygodność przedstawionej przez nich wersji wydarzeń. Zdaniem powódki podnoszone przez stronę pozwaną zarzuty są bezpodstawne, gdyż wypadek miał miejsce, a strona pozwana uznała swoją odpowiedzialność wypłacając w całości kwotę zasądzoną wyrokiem zaocznym tut. Sądu z dnia 16 marca 2011 r.

Podstawą prawną roszczenia powoda stanowi przepis art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.), zgodnie z treścią którego z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy). Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym (art. 36 ust. 1 ustawy).

Zgodnie z treścią przepisu art. 363 § 1 k.c., naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

W związku z tym, z uwagi na przepis art. 363 k.c. odpowiedzialność ubezpieczyciela jest szczególną postacią odpowiedzialności cywilnej, a prawo majątkowych jest częścią prawa odszkodowawczego. Pojęcie odszkodowania jest w prawie ubezpieczeniowym takie same jak w innych działach prawa odszkodowawczego, służy naprawieniu powstałej szkody (wyrok SN z 19.02.2003, V CKN 1668/00, LEX nr 83827).

Zgodnie z art. 361 § 2 k.p.c. naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. W celu przypisania odpowiedzialności odszkodowawczej pomiędzy zdarzeniem a powstałą szkodą musi istnieć związek przyczynowy. Wyznacza on granice odpowiedzialności odszkodowawczej w tym rozumieniu, że zobowiązany ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa swego postępowania lub zdarzeń, z którymi ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy zobowiązanego. (Z. Banaszczyk (w:) Kodeks cywilny. Komentarz, pod red. K. Pietrzykowskiego, t. I, Warszawa 2002, s. 722; Z. Radwański, Zobowiązania..., s. 81). Jak stwierdził natomiast Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lipca 2011 r., sygn. akt I CSK 512/09, o adekwatności przyczynowo - skutkowej następstw przesądza normalny przebieg zdarzeń, weryfikowany przez sąd jego wiedzą o tych

zdarzeniach w chwili orzekania oraz zobiektywizowane kryteria wynikające z doświadczenia życiowego i zdobyczy nauki, ale także poczucie prawne sędziego.

Mając na uwadze powyższe rozważania oraz zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że w dniu 2 lipca 2007 r. doszło do kolizji pomiędzy samochodem powódki marki M. (...) a pojazdem G. S. marki O. (...). Z opinii biegłego sądowego W. O. wynika bowiem, że część uszkodzeń wskazanych w toku postępowania likwidacyjnego mogło powstać w trakcie wypadku opisanego w zgłoszeniu szkody. Biegły wykluczył co prawda kategorycznie część uszkodzeń, stwierdzając, iż nie mogły być one wynikiem kolizji opisanej przez powódkę, jednak uznał jednocześnie, że nie budzi najmniejszych wątpliwości, iż istnieje związek przyczynowy między kolizją z dnia 2 lipca 2007 r. a uszkodzeniem następujących części: wykładzina zderzaka przedniego, wzmocnienie lewe zderzaka przedniego, reflektor lewy, błotnik przedni lewy, nadkole plastikowe lewe przednie część przednia, okular reflektora lewy część górna, maska silnika-lakierowanie, reflektor przeciwmgielny lewy, listwa ochronna zderzaka lewa, kierownica powietrza chłodnicy, opona koła lewego przedniego i tarcza koła lewego przedniego. Wbrew zatem twierdzeniom strony pozwanej część ze zgłoszonych uszkodzeń przez powódkę w czasie zawiadomienia o szkodzie mogła powstać w wyniku przedmiotowego wypadku. Co więcej, na fakt zaistnienia wypadku wskazują zeznania świadków G. S. i A. B. oraz dokumentacja fotograficzna zgromadzona w toku postępowania likwidacyjnego. Sąd miał na uwadze zgłaszane przez stronę pozwaną okoliczności, iż wskazani świadkowie uczestniczyli już we wzajemnym wypadku w 2006 r., który został zgłoszony Towarzystwu (...) S.A. w P., jednak w ocenie Sądu okoliczności te nie mogą prowadzić do uznania ich zeznań za całkowicie niewiarygodnych. Sam fakt wspólnej znajomości pomiędzy sprawcą szkody a kierującym samochodem powódki nie może świadczyć bowiem o tym, iż nie doszło do przedmiotowego wypadku. Zwłaszcza, że dokumentacja fotograficzna uszkodzonego pojazdu dowodzi zaistnienia kolizji, a opinia biegłego nie tylko nie wyklucza, a nawet potwierdza, iż część z uszkodzeń w pojeździe powódki powstała w wyniku zderzenia z dnia 2 lipca 2007 r. Strona pozwana nie kwestionowała jednocześnie, że w dacie rzeczowego zdarzenia sprawca szkody był u niej ubezpieczony od odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, a więc ponosi ona odpowiedzialność, na opisanych wyżej zasadach, za powstałą w samochodzie powódki szkodę.

Odnosząc się do zarzutów powódki, iż strona pozwana uznała de facto zasadność dochodzonego przez nią roszczenia, gdyż nie wniosła sprzeciwu od wyroku zaocznego tut. Sądu z dnia 16 marca 2011 r. i wypłaciła zasądzone nim odszkodowanie, podnieść wypada, że jest on niezasadny. Z natury uregulowań dotyczących wyroku zaocznego (art. 339 k.p.c. i .n.) wynika bowiem, że wyrok ma charakter zaoczny w przypadku niezajęcia przez pozwanego stanowiska odnośnie dochodzonego roszczenia. Błędnie powódka przyjmuje więc, że strona pozwana uznała powództwo, gdyż nie zaskarżyła wydanego wyroku. Zapłata przez stronę pozwaną zasądzonego omawianym wyrokiem odszkodowania również nie przesądza o uznaniu powództwa, ponieważ zgodnie z twierdzeniami strony pozwanej brak sprzeciwu od orzeczenia wynikał z jej warunków organizacyjnych. Na uwadze należy mieć także fakt, iż strona pozwana konsekwentnie podtrzymywała swoje stanowisko wyrażone w piśmie z dnia 30 sierpnia 2007 r., w którym odmówiła powódcie wypłaty odszkodowania.

Ustalając wysokość należnego powódcie odszkodowania Sąd posłużył się opinią biegłego sądowego, gdyż nie posiada wiedzy specjalistycznej z zakresu przedmiotowego przypadku, a nawet posiadanie takowej wiedzy nie zwalniałoby go z obowiązku dopuszczenia opinii biegłego. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 lipca 1975 r., sygn. akt I CR 331/75, jeżeli rozstrzygnięcie sprawy wymaga wiadomości wykraczających poza zakres wiadomości ogółu osób inteligentnych i ogólnie wykształconych, dowód z opinii biegłych jest konieczny, choćby ktokolwiek ze składu orzekającego takie wiadomości posiadał. Odmienne stanowisko pozbawiłoby strony możliwości stawiania pytań i krytyki określonego poglądu a ponadto prowadziłyby do niedopuszczalnego połączenia funkcji sędziego i biegłego. W sporządzonej w niniejszej sprawie opinii, w której biegły ustalił niewątpliwe następstwa wypadku z dnia 2 lipca 2007 r., wysokość szkody ustalono na kwotę 13.841 zł. Sąd w całości podziela wnioski biegłego przedstawione w opinii i wysokość ustalonej szkody. Z uwagi natomiast na wskazywane w opinii wątpliwości co do części uszkodzeń, m.in. poduszek gazowych i pasów bezpieczeństwa, za zasadne należało uznać ograniczenie naprawienia szkody jedynie do części, które z pewnością mogły ulec uszkodzeniu w przedmiotowym wypadku, a które zostały przez biegłego enumeratywnie wymienione. W pozostałym zakresie szansę na powstanie uszkodzeń biegły określił jako

znikomą, a powódka nie przedłożyła dowodów, które prowadziłyby do odmiennych od biegłego wniosków. Zaznaczyć jednocześnie należy, że sporządzona na zlecenie powódki opinia prywatna rzeczoznawcy samochodowego M. M. nie wykazuje zakresu powstałej szkody, gdyż z jej treści jednoznacznie wynika, że przed wydaniem opinii nie dokonano oględzin pojazdu, a zakres ocenianych szkód został ograniczony do szkód wskazanych w kosztorysie sporządzonym przez stronę pozwaną w trakcie postępowania likwidacyjnego.

Mając na uwadze powyższe, Sąd w pkt I wyroku zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.841 zł jako różnicę pomiędzy sumą kosztów niezbędnych do naprawy uszkodzonego pojazdu powoda (13.841 zł) a kwotą wypłaconą powodowi przez stronę pozwaną na podstawie wyroku zaocznego z dnia 16 marca 2011 r. (5.000 zł), oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

O odsetkach od roszczenia głównego orzeczono w oparciu o art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych w zw. z art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z pierwszym ze wskazanych przepisów zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Zgodnie zaś z 481 § 1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. W niniejszej sprawie powód zgłosił szkodę w dniu 5 lipca 2007 r., w związku z czym strona pozwana pozostawała w opóźnieniu od dnia 5 sierpnia 2007 r.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd wydał na podstawie przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Stroną pozwaną jako stroną przegrywającą proces w 57 % ($8.841 / 15.606,14 \times 100 = 56,65$) jest więc zobowiązana do zwrotu odpowiedniej części przeciwnikowi procesowemu tych wszystkich kosztów, które poniósł on dla celowego dochodzenia obrony swych praw przed Sądem. Zgodnie natomiast z art. 108 § 1 k.p.c. sąd może rozstrzygnąć jedynie o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu, pozostawiając szczegółowe wyliczenie referendarzowi sądowemu.